

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Διερχόμαστε ήδη τον πέμπτο χρόνο του Μνημονίου. Η ουσιαστικά υπαγορευμένη από την τριαρχία των δανειστών και ετερόνομη αυτή διακυβέρνηση οδήγησε –μεταξύ των άλλων– σε μια νέα κοινοβουλευτική περίοδο όπου το κύριο όργανο της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, η Βουλή, μεταβλήθηκε σε μηχανισμό μαζικής παραγωγής αντιλαϊκών νόμων.

Τετρακόσιοι πενήντα εφαρμοστικοί νόμοι των δύο Μνημονίων (ν. 3845/2010 και ν. 4046/2012), χιλιάδες άρθρα, εκατοντάδες Παραρτήματα, δεκάδες Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου και αναρίθμητες υπουργικές αποφάσεις και διατάγματα συνθέτουν την απέραντη αυτή και πρωτοφανή νομοθετική υπερπαραγωγή, που ουσιαστικά ισοδυναμεί με μια θεσμική επανίδρυση της χώρας σε συνθήκες μειωμένης κυριαρχίας.

Γιατί δεν είναι μόνο η αναθεώρηση του Συντάγματος που μπορεί να προσδώσει διαφορετικό χαρακτήρα στο πολίτευμα, αλλά κυρίως η διατεταγμένη νομοθέτηση που –χωρίς να θίγει τις διατάξεις του– ουσιαστικά συρρικνώνει το πεδίο εφαρμογής του ή, πολλές φορές, έρχεται σε αντίθεση και με το περιεχόμενό του.

Έτσι οι νέοι νόμοι παρακάμπουν τη θέληση του δημοκρατικώς δρώντος λαού και πειθαναγκάζουν τα όργανα του κρά-

τους και όλη την κοινωνία να προσαρμοστούν σε αλλότριες βουλήσεις. Το πασίδηλο αυτό φαινόμενο δεν διαβρώνει μόνο από τα μέσα το δημοκρατικό πολίτευμα, αλλά επανακαθορίζει το περιεχόμενο της «επιτρεπόμενης» δημοκρατίας.

Το δόγμα του «μονόδρομου του Μνημονίου» και η διακήρυξη *urbi et orbi* ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος εξόδου από την κρίση δημιουργούν στους συν-Έλληνες (και κυρίως στη νέα γενιά) την αίσθηση ματαιότητας της δημοκρατικής λειτουργίας, αφού δεν μπορεί να δώσει εναλλακτικές λύσεις. Καλλιεργεί δηλαδή «τη συνείδηση του περιττού» της ουσιαστικής δημοκρατίας, κάτι που αποτυπώνεται σαφώς με την αύξηση των ποσοστών των πολιτικών δυνάμεων που ρητά επαγγέλλονται την κατάργησή της.

Η δημιουργία αυτή του συνειδησιακού κοινωνικού υπόβαθρου ότι η δημοκρατία αδυνατεί να δώσει λύσεις στο κοινωνικό πρόβλημα και ότι το προέχον είναι η υπακοή στο υπερ-Σύνταγμα του Μνημονίου, σε συνδυασμό με την εκτεταμένη ανθρωπιστική κρίση που προξένησε η καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων και των κοινωνικών δομών, ευθύνεται για την άνοδο των ακροδεξιών μορφωμάτων, αλλά και για τη μεγαλύτερη συντηρητικοποίηση των παραδοσιακών αστικών δυνάμεων.

Το ευοίωνα για τη χώρα είναι ότι πολλά κοινωνικά στρώματα αντιλαμβάνονται τα βαθύτερα αίτια της προϊούσας αποικιοποίησης της πατρίδας μας και συνδέουν το μεγάλο πλέον Κοινωνικό Ζήτημα με το Εθνικό. Κατανοούν επίσης ότι πρέπει να επιδιώξουμε την απεξάρτηση της χώρας από τα δεσμά του Μνημονίου και τη νεοφιλελεύθερη πολιτική της ΕΕ, που –υπό την κηδεμονία της Γερμανίας– δημιουργεί σφαίρες επιρροής, Περιφέρειες και Υποπεριφέρειες, όπου δεν θα ισχύει το

κεντροευρωπαϊκό κοινωνικό κεκτημένο, αλλά οι συνθήκες που μέχρι σήμερα ονομάζαμε περιφρονητικά «τριτοκοσμικές».

Σ' αυτά τα κοινωνικά στρώματα και τις πολιτικές δυνάμεις που τα εκφράζουν αναφέρεται ο τίτλος του βιβλίου, αφού για πρώτη φορά στη νεότερη Ιστορία μας, σε συνθήκες ειρήνης και τυπικής δημοκρατικής διακυβέρνησης, η υποβάθμιση της χώρας στον διεθνή καταμερισμό εργασίας κανοναρχείται από τους υποτιθέμενους «εταίρους», που επιβάλλουν ρητά και απροκάλυπτα τις νέες μεθόδους διακυβέρνησης ως πραγματικοί και γνήσιοι... ατζέντηδες των αγορών.

Στο παραπάνω μνημονιακό θεσμικό πλαίσιο, που συμπληρώνεται καθημερινά με νέες διατάξεις, περιλαμβάνονται οι μόνιμοι μηχανισμοί ανταγωνιστικής υποτίμησης όλων των μεγεθών, άλλοι αόριστης διάρκειας και άλλοι να φτάνουν μέχρι το 2060 (ν. 4046/2012)!

Η «εξαιρετική», έκτακτη και διατεταγμένη αυτή θεσμική θωράκιση του Μνημονίου συμπληρώνεται με το νέο αυστηροποιημένο Σύμφωνο Σταθερότητας και τους Κανονισμούς που απορρέουν από αυτό, με πιο πρόσφατη εκδήλωση του πνεύματός του τον ν. 4270/2014 περί δημοσιονομικής εποπτείας. Οι Κανονισμοί αυτοί σφίγγουν ακόμη πιο πιεστικά τον κλοιό γύρω από την πατρίδα μας και της απαγορεύουν να κάνει αυτονόητα πράγματα, χωρίς τα οποία δεν μπορεί να ζήσει μια σύγχρονη κοινωνία. Πολλά από αυτά αναλύονται στα κείμενα που ακολουθούν.

Επομένως πρώτιστο καθήκον του νέου οργάνου της λαϊκής κυριαρχίας πρέπει να είναι η απαλλαγή –το συντομότερο δυνατόν– από τη μνημονιακή νομοθεσία και να αξιώσει, χωρίς υποχωρήσεις, σχετλιασμούς και ταμπού, την εξαίρεση

της χώρας από τη διαχρονική νεοφιλελεύθερη πολιτική που τη στραγγαλίζει οικονομικά, χρηματοπιστωτικά κ.λπ.

Στο Α' Μέρος του βιβλίου συγκεντρώσαμε τα βασικότερα κείμενα για την οικονομία, την κοινωνία και τους θεσμούς, όπως δημοσιεύθηκαν στην τακτική μας στήλη στην εφημερίδα *Real News* (ένθετο «Real Money»), αλλά και στις εφημερίδες *Αυγή*, *Δρόμος της Αριστεράς*, *Ελευθεροτυπία*, *Το Ποντίκι*, *Το Χωρι* και το περιοδικό *Crash*. Όλα γράφτηκαν το 2013 και αρκετοί φίλοι μάς προέτρεψαν να τα συγκεντρώσουμε σε έναν τόμο, όπως κάναμε και με ορισμένα προηγούμενα βιβλία μας.

Το Β' Μέρος περιλαμβάνει θεωρητικά αλλά και «εσωτερικά»-κομματικά κείμενα που αναφέρονται στις ακολουθητέες από τον ΣΥΡΙΖΑ πολιτικές σε κρίσιμα ζητήματα. Αποτελούν έκφραση της αγωνίας μου για την επιβεβλημένη αναθεώρηση-εμπλουτισμό ορισμένων πλευρών των πάγιων πολιτικών του φορέα, που θα τον καταστήσουν πολιτικά και ιδεολογικά ηγεμονική δύναμη, ικανή να κατακτήσει την πλειοψηφία και να καθοδηγήσει, ως «συλλογικός διανοούμενος», την ελληνική κοινωνία.

Γιατί η Αριστερά που οραματιζόμαστε πρέπει να απαλλαγεί από τις λανθασμένες θεωρήσεις του παρελθόντος, να ανανεώσει τα προτάγματά της, να ενώσει τις επιμέρους ιδεολογικο-πολιτικές απόψεις και να ανταποκριθεί στις επείγουσες κοινωνικές προτεραιότητες.

Κεντρική ιδέα και αυτού του βιβλίου είναι ότι ολόκληρος ο μνημονιακός υπο-πολιτισμός, η αταβιστική αυτή παλινδρόμηση σε συνθήκες προδημοκρατικής εποχής, δεν θα μπορούσε να επιβληθεί, αν η Αριστερά, ενωμένη, αντιλαμβάνόταν εξαρχής το μέγεθος του κινδύνου και αντιδρούσε

στη μνημονιακή πορεία των πραγμάτων. Γιατί είναι σίγουρο πως κανένα Μνημόνιο δεν θα περνούσε, εάν τα κόμματα και οι συλλογικότητες της Αριστεράς, διατηρώντας βεβαίως την αυτονομία τους και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους, είχαν εναντιωθεί ταυτόχρονα στην προϊούσα αποικιοποίηση της χώρας, στην παράδοση της εθνικής κυριαρχίας στους δανειστές και στην κατεδάφιση όλων των κοινωνικών κατακτήσεων... Αν στις πολλές λαϊκές κινητοποιήσεις εμφανίζονταν από κοινού, ενθαρρύνοντας και καλλιεργώντας την ενωτική δράση του λαού στη βάση των κοινών προβλημάτων...

Τα πράγματα σήμερα είναι πολύ δύσκολα. Το θεσμικό πλαίσιο του Μνημονίου και οι Κανονισμοί της ΕΕ που το διατηρούν επ' αόριστον σε χώρες όπως η πατρίδα μας δεν ακυρώνονται εύκολα ούτε σύντομα. Η διαγραφή του χρέους γίνεται μια ολοένα και δυσκολότερη υπόθεση που απαιτεί ενεργό πανεθνική αξίωση και ενωμένη πολιτική δράση. Η Αργεντινή, αυτές τις μέρες, μας έστειλε ένα ηχηρό μήνυμα.

Η κοινωνία είναι φοβισμένη, απελπισμένη, κουρασμένη, εν πολλοίς αμέτοχη στη διαμόρφωση της κοινής μοίρας. Η πολιτική ζωή βρίσκεται σε σύγχυση και οι πολιτικές εφεδρείες υπό αμφισβήτηση από τους μνημονιακούς κονδυλοφόρους και τα ΜΜΕ της επικοινωνιακής μνημονιακής καταϊγίδας.

Είναι η πιο δύσκολη καμπή της βαθιάς εξάρτησης και υποταγής της χώρας, της διάλυσής της και του σκορπίσματος όλων των κρίσιμων περιουσιακών της στοιχείων στους αγοραίους ανέμους.

Η ελπίδα μας, ενόψει της γενικότερης κατάστασης της Αριστεράς, έχει περιορισμένη ορατότητα, ενόψει και του τρόπου διαχείρισης των τριπλών εκλογών του Μαΐου, που περιό-

ρισε την ήττα των μνημονιακών και παραμνημονιακών δυνάμεων. Ευχόμαστε την ύστατη στιγμή η λογική της ενότητας και της συνέχειας του λαού και της χώρας να επικρατήσει, αφού κυρίως η Αριστερά αυτό επεδίωκε να διαφυλάξει σε όλους τους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες που έδωσε. Από το πώς θα δοθεί η ύστατη αυτή μάχη θα επηρεαστεί η στάση και η δράση των επόμενων γενεών.

Η μέχρι σήμερα ήττα της Αριστεράς από τις δυνάμεις του Μνημονίου, όπως περιγράφεται στα κείμενα του βιβλίου, πρέπει να συνειδητοποιηθεί από όλους και να γίνει πηγή της νέας έμπνευσης για τις ηγεσίες της. Όσο αυτές προέτασαν το ζήτημα του χρέους ή της ΕΕ, οι μνημονιακές δυνάμεις λεηλατούσαν το λαό, δένοντάς τον χειροπόδαρα μ' ένα σύστημα ρυθμίσεων, που δύσκολα σήμερα ανατρέπεται.

Δίνουμε στους αναγνώστες μας σκέψεις και συλλογισμούς για προβληματισμό και περισυλλογή. Ειδικά για τα στελέχη της ευρύτερης Αριστεράς, μια ευκαιρία για αυτοκριτική για τη μεγάλη στιγμή που χάθηκε. Γιατί το νέο χειρότερο και αντικοινωνικό «Μάαστριχτ» του Μνημονίου πέρασε για την πατρίδα μας επειδή η Αριστερά ζούσε στον δικό της ρυθμό και εξηγούσε τα πράγματα είτε με καθεστωτικές διόπτρες είτε με ονειρώξεις του χαμένου παραδείσου.

Ξέχωρα όμως από τις αδυναμίες και τις απροσφορότητες των πολιτικών υποκειμένων, ο λαός οφείλει να ελπίζει, να ονειρεύεται, να αγωνίζεται, να μας ξεπερνά. Αυτή είναι η ουσία του γοητευτικού παιχνιδιού του ιστορικού γίνεσθαι. Οι λαοί αναλαμβάνουν δράση από τα κάτω, όταν οι υποτιθέμενοι ταγοί του αρμενίζουν σε άλλα νερά...

Ιούλιος 2014

Α' ΜΕΡΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΔΟΣΗ... ΜΕ ΡΗΤΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑΣ!¹

Οι καθυστερούμενες δόσεις του δανείου επιτέλους... ήρθαν, αφού οι δανειστές, μαζί με ένα σκληρότερο και απορρυθμιστικό κάθε συλλογικού θεσμού Μνημόνιο, πειθανάγκασαν τους «έτοιμους από καιρό» Έλληνες ιθύνοντες να παραιτηθούν από κάθε ασυλία αναφορικά με οποιοδήποτε στοιχείο της περιουσίας της χώρας.

Έτσι, με την από 12-12-2012 Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου (ΦΕΚ Α' 240), επιβεβαίωσαν την αποκλειστική ισχύ του Αγγλικού Δικαίου και την αρμοδιότητα των Δικαστηρίων του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου (άρθρα 4.1 και 4.2, σελ. 5.797). Επίσης συμφώνησαν ότι οι όροι εφαρμόζονται μόνο προς όφελος των δανειστών (άρθρο 4.3). Τις εθνικές αυτές εκπώσεις τις περιελάμβαναν και οι προηγούμενες Δανειακές Συμβάσεις (αρχικές ή τροποποιητικές), αλλά τώρα εξειδικεύτηκαν περαιτέρω. Στο Παράρτημα 1 (σελ. 5.800), όπου αναγράφονται λεπτομερώς τα υποδείγματα νομικής γνωμοδότησης για το δικαιούχο κράτος-μέλος και για

---

1. Δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα *Real News* στις 5-1-2013.

τον εγγυητή, επαναλαμβάνονται οι ανωτέρω παραιτήσεις, με την υπόδειξη να εισαχθεί κατάλληλη αναφορά των διατάξεων του Ελληνικού Δικαίου που τις επιτρέπουν.

Μεταξύ των όρων που υπαγορεύουν στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, είναι και ο εξής εξωφρενικός: *«Ο ορισμός του Αγγλικού Δικαίου ως Εφαρμοστέου Δικαίου για τη Σύμβαση Τροποποίησης αποτελεί έγκυρη επιλογή Εφαρμοστέου Δικαίου, που δεσμεύει το δικαιούχο κράτος-μέλος, την Τράπεζα της Ελλάδος και το Ελληνικό Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας σύμφωνα με το Ελληνικό Δίκαιο»* (παρ. 5, σελ. 5.804).

Είναι τέτοιο το μέγεθος της ετερονομίας και της υπαγόρευσης, που στο ΦΕΚ της ΠΝΠ συμπεριέλαβαν και τη λεπτομέρεια ότι οι Γνωμοδοτήσεις γίνονται σε επίσημο επιστολόχαρτο του ΝΣΚ στο Υπουργείο Οικονομικών! Η πρωτοφανής αυτή παράνοια ονομάζεται *«ανάκτηση της αξιοπιστίας της χώρας»*!!! Ο όρος αυτός τέθηκε και στη Γνωμοδότηση του ΝΣΚ, γιατί όλοι γνωρίζουν ότι τα συμφωνηθέντα προσκρούουν σε θεμελιώδεις διατάξεις των Κοινοτικών Συνθηκών και του Συντάγματος, αλλά και στην Ιδρυτική Διακήρυξη των Ηνωμένων Εθνών.

Οι δανειστές αφαιρούν το επιχείρημα από μια μελλοντική κυβέρνηση ότι τα συμφωνηθέντα είναι άκυρα. Γίνεται δηλαδή προσπάθεια ακύρωσης ακόμη και του λεγόμενου «κοινοτικού κεκτημένου», αφού προηγουμένως, με το πρόγραμμα του Μνημονίου, καταργήθηκαν οι κυριότερες διατάξεις του για τη χώρα μας. Όλοι εξάλλου γνωρίζουν ότι η κατάργηση των ασυλιών, του Έθνους και της Πολιτείας δεν μπορούν να γίνουν ούτε με Πράξη-Απόφαση του ίδιου του κυρίαρχου λαού!